

Sortørnens Øje

Simon Zander

© 2022

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og layout: Rasmus Jensen, www.rasmusillustration.dk

og Simon Zander, www.simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2022

ISBN 978-87-94320-12-2

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog
uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere
med kildeangivelse i anmeldelser.

SIMON ZANDER

SORT
ORNENS
ØJE

The title is rendered in a large, elegant, black serif font. The words are stacked vertically. The letters 'O' in 'ORNENS' and 'Ø' in 'ØJE' are crossed out with a diagonal line. The text is framed by three thin, black, overlapping circles that create a decorative, cloud-like shape around the letters.

HI READER

OM BLODSOLE

I Tochoran og Zarnera regnes en alder i blodsole.
På en blodsol går fem rødsole bestående af 54 dage.
Altså i alt 270 dage.

Omregnet til jord-år er alder derfor lidt anderledes:

1 blodsol	$\approx 0,74$ jord-år
15 blodsole	≈ 11 jord-år
20 blodsole	≈ 15 jord-år
30 blodsole	≈ 22 jord-år
40 blodsole	≈ 30 jord-år
60 blodsole	≈ 44 jord-år
100 blodsole	≈ 74 jord-år
150 blodsole	≈ 111 jord-år
250 blodsole	≈ 185 jord-år

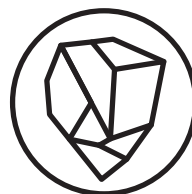
Zarnernes kundskaber

Be

ildens
styrke

Urn

mystikkens
dyb

Lu

kuldens
greb

Kuda

lysets og
mørkets magt

Sve

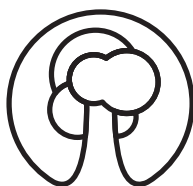
vindens
vej

Ge

vandets
vælde

Jem

naturens
kunst

PROLOG

Det tredje barn

Hun pressede for sidste gang, og alt sortnede i et øjeblik, der, for Imira, føltes som en hel livstid. En livstid i sorg.

Det var hendes tredje fødsel, og alligevel var hun barnløs. Derfor havde hun i mange blodsole ikke været sig selv. Aldrig kunne hun være fuldt ud til stede af frygt for at røbe sine inderste længsler og smerte. For hver passerende blodsol tænkte hun på sine små. *Hvor er de? Er de lykkelige?*

Hun havde ofte fortrudt, at hun ikke havde skrevet et brev eller givet dem et smykke. Noget, der kunne minde dem om deres moder. Men den tanke var først kommet til hende efter den anden fødsel, hvor hun mærkede sorgen syvdoble sig, og da var det for sent.

Hun havde smerteligt måttet se andre mødre med deres små piger og være vidne til den brændende beundring og kærlighed, der fulgte mødre overalt. Med et stik i hjertet var hun tvunget til at erkende, at selvom hun havde båret børn og gennemlevet samme forventning, smerte og kvaler, så havde hun ikke det

håndgribelige bevis at vise frem. Ingen sagde *tillykke* eller *godt klaret* til Imira.

Den velkendte, kropslige lettelse, der fulgte en overstået fødsel, skyllede ind over hende. Alle kroppens muskler løsnede sig, og hun tog en dyb indånding. Rummet lugtede af fødsel. Af blod. Der var glohed, som i et brændende bål, og hun fik øje på en perle af fugt, der trillede ned ad stenmuren. For en tid var perlens flugt det eneste, hun kunne fokusere på. Alt andet eksisterede ikke, og hun bemærkede knap moderkagen komme.

Langsomt begyndte lydene omkring Imira at trænge igennem, og hun hørte gråden fra sit barn. Ingen andre sagde noget.

Hun så på dem, der havde været med under fødslen. Alt, hun kunne se af helbredersken, var kvindens ryg, hvor det svedne læder sad stramt om spidse skulderblade. Ved hoften havde kvinden en sabel, men Imira havde kun opmærksomheden rettet mod lyden af gråd, som kom fra barnet i helbrederskens arme.

Lad det være en pige, lad det nu bare være en pige, tænkte Imira. Hun så på moderens ansigt. *Er der et lille smil?* Men nej, ansigtet var anspændt og fyldt med den frygt, Imira selv følte.

Hendes moder betragtede helbredersken og ventede på svar, som hun havde gjort de to første gange.

Barnegråden virkede øredøvende. Den skar sig ind i Imiras ører og hjerte. Hun ville holde sit barn, men alt, hun kunne gøre, var at ligge på briksen i stivnet afmagt og vente på en afgørelse. Der gik længe, før helbredersken endelig gjorde en bevægelse hen mod Imiras moder og viste hende barnet. Moderens ansigtsudtryk ændrede sig omgående, og Imiras hjerte sank.

Det sank dybere for hvert skridt, helbredersken tog mod dørvagten. Imira kunne ikke se andet end den lille bylt af tæpper.

„Vent,“ kaldte Imira med en stemme, der var hæst af at have været brugt til at skrike for fuld styrke den halve nat.

Ingen reagerede.

Hun famlede med svedige hænder og tog den kæde af, hun i dagevis havde gået med om halsen.

„Jeg har noget til ham.“ Imira holdt kæden frem.

Helbredersken så på hende med medfølelse øjne. Det samme kunne desværre hverken siges om dørvagten eller moderen. Moderen skridtede hen til Imira, og med en hurtig bevægelse slog hun kæden ud af Imiras hånd uden så meget som at se på sin datter. Dørvagten stirrede bare foragteligt på optrinnet, indtil helbredersken overrakte hende bylten.

„Tilkald dem hurtigst muligt,“ sagde helbredersken.

„De er allerede på vej,“ lød svaret. Dørvagtens stemme var kold, og hun håndterede den grædende bylt uden videre omsorg.

En spag lyd forlod Imiras læber, da barnet, hun havde håbet at kunne beholde, forsvandt ud i korridoren.

Lyden af gråd døde hen, og det eneste, der kunne høres nu, var den knitrrende pejs. Helbredersken bevægede sig næsten lydløst tilbage til pladsen ved briksens fodende.

„Moder ...“ bad Imira. „Må jeg ikke holde ham? Måske bare se ham en enkelt gang?“ Hun blev bevidst om, hvor hård briksen var, og hvor mange smerter hun havde i ryggen og underlivet, men de kunne ikke sammenlignes med den smerte, der brændte i hendes indre.

Moderen stirrede ud i natten gennem værelsets eneste vindue. Imira genkendte det tomme udtryk. Hun havde set det efter de første to fødsler. Hun havde set det, dengang hun havde valgt en kæp som våben, og hver eneste gang det havde stået klart for moderen, at Imira ikke nærede nogen politiske ambitioner.

Det sved, da helbredersken begyndte at sy.

Vil du ikke se på mig, moder? Jeg gør alt, jeg kan, bad Imiras tanker.

Moderen tog en dyb indånding. „Han ... barnet er sundt og raskt. Tænk på Ynora og Janena. Deres døtre levede end ikke natten ud, før deres flamme blev slukket. Du har visheden om, at dine ... dine er i det mindste raske.“

Imira sank. „Vished? Jeg ved intet,“ hviskede hun. „Jeg ved end ikke, hvor mine drenge er, eller om de har det godt.“ Stemmen svigtede hende.

Helbredersken ramte en nerve med nålen, og Imira greb hårdt fat om lagnet.

„I det mindste,“ sagde hun gennem sammenbidte tænder, „har Ynora og Janena en urne at sørge ved. *De* har vished.“

„Imira,“ udbrød moderen. Hun så på helbredersken. „Forlad os.“

„Jeg er næsten færdig, rådskv...“

„Forlad os, sagde jeg.“

Helbredersken adlød, greb efter noget på gulvet og hastede ud med sænket hoved.

Nu så moderen på sin datter, men det blik, hun sendte, fik Imira til at ønske, hun ville lade være.

„Jeg har et ansvar.“ Moderens stemme sved som en ildtunge. „Min ære har lidt mange slag på grund af dig. Du har slidt på den som en brændende glød ... Jeg giver dig indtil næste blodsol til at rejse dig og vise, at du har et værd.“ Med de ord gjorde hun en nedadgående håndbevægelse, der fik ilden i pejsen til at slukke, hvorefter hun drejede om på hælen og forlod værelset.

Der var tyst. Og ligesom pejsen, slukkede Imiras sidste gnist.

- K A P I T E L 1 -

Højesterådssalen

Jafiel stod som en isblok og lyttede til klippedalens ekkolyde. Hun var sikker på, at der ikke var langt mellem hende og den los, hun var på sporet af. Hun var også sikker på, at hun sagtens ville kunne høre den, hvis ikke det var, fordi Ninni åndede så højlydt.

„Vi skal snart tilbage,“ sagde storesøsteren med en alvorlig og lavmælt stemme, som hun helt sikkert selv troede, ikke ville skræmme nogen dyr væk.

Jafiel vendte sig rundt og sendte søsteren et ondt blik. Hvor Jafiel selv var blond, fin og smidig, var Ninnis hår sort, øjnene mørke, og kroppens former kantede. Det eneste, de havde til fælles, var deres blege hud, som de delte med resten af zarnerfolket.

Jafiel forsøgte at ignorere søsterens kluntethed, mens hun fortsatte fremefter på lette fødder. Hun var nødt til at kompensere for, at hun var alt for synlig i sin hvide dragt

hjemme fra Frostvang, også selvom hun havde sølet den til. Hun sprang fra sten til sten i dette mørke og grønne landskab nær Grymen, der var så anderledes end hendes hjemegn, som var dækket af den uendelige is. Hun forsøgte at frasortere den klukkende lyd fra vandløbet, der bugtede sig i bunden af dalen. De bløde, mosklædte sten var ikke lette at få fodfæste på, men de lavede mindre larm, end når hun betrådte de løse, sorte sten. *Jeg forstår ikke, hvorfor hun har så travlt med at komme tilbage, tænkte Jafiel. Bare på grund af en tåbelig stormiddag. Hvis jeg ikke havde været datter af en højesterådskvinde, kunne jeg have gjort, hvad der passede mig. Jeg er frysme 23 blodsøle gammel, så hvorfor skal jeg indrette mig efter andres forgodtbefindende?*

En næsten uhørlig lyd længere fremme fik hende til at stramme grebet om sin daggert. Hun holdt den op og bevægede sig forsigtigt fremad. Selv om det var en grå dag, blev lyset brudt i facetterne i det glasklare ismetal, daggerten var gjort af, så små regnbuer dansede hen over hendes hånd. Hun kunne svagt ane ordet *Stilhed*, der var indgraveret. Den velkendte følelse af at jage et vildt dyr med dette våben fik hjertet til at pumpe af spænding, selv om det var noget andet her i klippedalen end hjemme på isen, som hun savnede. *Jeg skal have et bytte med tilbage. Det ville gøre stormiddagen til en tålelig begivenhed.*

Et par pelsklædte, spidse ører stak frem fra et mosdækket klippeudspring, og Jafiel holdt en hånd op for at signalere til sin storlarmende søster, at hun skulle stoppe med at bevæge sig.

Tiden frøs, og der eksisterede ikke andet end Jafiel og byttet. Langsomt trak hun på den kraft, der var oplagret i daggerten Stilhed. *Lu*-kundskaben flød frit igennem hende, og en ro samlede sig om hende, som kold sne, der tætnes. En kugle af løs is cirkulerede i den fri hånd, klar til at forme en syl. Lossens pelsører sitrede; den fornemme, at noget var på færde.

Jafiel gjorde sig klar.

Så lød et rabalder bag hende, og lossen satte i løb på adrætte kattepoter. Ude af fatning skød Jafiel langt ved siden af med sylen, da lossen sprang op på en klippeafsats.

„Frost og kulde,“ bandede hun og igangsatte jagten, mens flere syle dannede sig i håndfladen og skød vildt op efter målet, der behændigt nåede højder, hun ikke selv kunne. Snart måtte hun sande, at det blev en jagt uden trofæ. Hun vendte om og sendte et strengt blik tilbage gennem dalen til Ninni, der var skvattet i mosset og nu forsøgte at komme på benene ved at støtte sig til sit sælspyd.

„Næste gang tager jeg afsted uden dig,“ forsikrede Jafiel, da hun nåede hen til søsteren for at give en hjælpende hånd.

Ninni gengældte det strenge blik. „Næste gang trygler jeg moder om at slippe. Vi har efterhånden været i Grymen længe nok til, at du kan færdes på egen hånd.“

„Jamen, så er vi enige.“ Jafiel forsøgte at ryste kulden af hænderne, før hun begyndte at gå tilbage mod Grymen ved søsterens side.

Langt over dem fløj et par *zarnu* hen over himlen.

„I det mindste skal det blive godt at se Lluna efter så lang tid. Jeg har savnet hende sådan,“ sagde Jafiel, da hun havde fået sine følelser under bedre kontrol.

„Også jeg. Jeg glæder mig også til stormiddagen. Det må være spændende for dem, som skal til Tochoran,“ svarede Ninni.

Jafiel fnøs. „Jeg er bare glad for, at det ikke er mig, der skal ned at bo blandt *dem* på den sydlige side af klippekammen. Og så fatter jeg ikke, at der kommer *tochy* herop ... Mænd. Det er forkert. Det er nok, at vi skal se på deres grimme døtre.“

„Det er deres måde at gøre tingene på, det ved du godt,“ sagde søsteren overbærende.

Ja, men det betyder ikke, jeg skal bryde mig om det, tænkte Jafiel.

„Desuden er døtrene ikke grimme, de er bare ikke som du og jeg, lillesøster. Du bliver nødt til at lære tålmodighed, og at alle har deres værdi.“

„Selv moder bryder sig ikke om *tochu*,“ argumenterede Jafiel.

„Moder er lidt gammeldags.“ Ninni smilede.

„Men de kan jo ingenting. Selv efter en hel blodsol her, har de ikke lært at flytte så meget som et snefnug.“

De fortsatte gennem klippedalen, og snart tårnede Grymen sig op foran dem. Zarneras hovedsæde var en sort fæstning, stor som en by, der lå på siden af en udslukt vulkan. Hernedefra kunne man ikke se meget andet end de høje, mørke mure og endnu højere tårne. Men bagved lå gader, stræder, gangbroer og trapper, der gik op og ned ad vulkanen.

Selvom det var en imponerende fæstning, og klart Zarneras største, kunne den ikke hamle op med Frostvangs skønhed. Jafiel sukkede så dybt, at Ninni sendte hende et sideblik. Søsteren vidste godt, hvor meget Jafiel savnede deres egentlige hjem. Det var flere blodsole siden, de sidst havde set det, fordi deres moder havde fået en plads ved højesterådet, og de var flyttet med hende.

Vagten ved Østporten genkendte søstrene og lod dem komme ind.

De gik op ad fæstningens trappefyldte gader, som havde en helt anden aktivitet end noget andet sted i Zarnera. I toppen var regentens bygning, en prægtig klynge tårne, der stak op fra Højesterådssalen, som allerede udefra afslørede sin storhed. De besteg de mange trin, gik hen over pladsen foran salen og trådte indenfor.

Den enorme Højesterådssal blev af de fleste zarnere betragtet som det allervigtigste rum, der fandtes.

Et syvkantet bord stod placeret midt i den ellers tomme sal. Det havde syv polstrede stole placeret rundt om. Hver

var dekoreret med deres eget særpræg, som repræsenterede zarnernes syv kundskaber.

Lu, kuldens greb. *Be*, ildens styrke. *Jem*, naturens kunst. *Ge*, vandets vælde. *Sve*, vindens vej. *Urn*, mystikkens dyb. Og slutteligt *Kuda*, regentens kundskab, lysets og mørkets magt.

Knap var de kommet ind, før porten bag dem gik op igen, og Jafiel vendte sig for at se tre kvinder træde ind.

Jafiel havde kun øje for den forreste.

„Modersøster!“ kaldte hun og satte i løb.

Kvinden, hun havde retning mod, lignede på mange måder en ældre udgave af Jafiel selv. Hun havde de samme isblå øjne, men hendes hvidblonde hår var kort og strøget tilbage, og hun havde prydet det med en krans af hvid pels. Hun var iført granitgrå gevandter, der bølgede, når hun bevægede sig. I hånden bar hun en hvid stav med et spidst stykke ismetal for enden. Kvinden åbnede sine arme og omfavnede Jafiel.

Jafiel mærkede både hjertevarme mod brystet og det mægtige våben mod sin ryg. Omfavnelsen og duften af modersøsteren mindede hende om sit hjem og barndom.

„Jafiellu’Emilla, din snestorm, du er jo en voksen kvinde nu,“ hviskede kvinden i Jafiels øre.

Jafiel trådte et skridt tilbage, og med en klump i halsen løftede hun venstre hånd og knyttede den for venstre bryst.

„Ninnilu’Emilla, jeg kommer med styrke til jer begge fra Frostvang,“ sagde kvinden og løftede ligeledes hånden for brystet, mens hun kiggede på Ninni.

Ninni gengældte hilsnen og omfavnede derefter modersøsteren. „Llunalu’Ellen, hvor har vi set frem til, at du skulle komme.“ Ninni lod blikket vandre videre over de to andre kvinder. „Styrke til jer, *zarnu* og *tochu*,“ sagde hun høfligt, med næven for brystet.

De to kvinder var omkring Jafiels alder. Den første var *zarnu*, en stolt kvinde af Zarnera, og var iklædt en let rejsekappe og bar et sort sværd i bæltet.

Den anden var *tochu*, en kvinde fra Tochoran.

Frost og kulde, hvor du blegner ved siden af kvinderne omkring dig, tænkte Jafiel.

Kvinden var pakket ind i tykke pelse, tæpper og forede skindstøvler. Hun var lavere, grovere og mørkere i huden og stod stakåndet og lænede sig op ad de grå stenmure, som hun havde så meget til fælles med. De to kvinder løftede en næve for brystet og sagde: „Styrke til jer.“

Jafiels blik hvilede ved en tarvelig dolk, den stakåndede *tochu* havde fastgjort i bæltet. I Zarnera var det skik for kvinderne altid at bære våben. Hvilket våben, man bar, sagde meget om, hvem man var som person. Jafiels fingerspidser gled hen over hendes egen daggert, Stilhed. Magten, der var oplagret i den, kildede.

„I må være trætte efter den lange, kolde rejse,“ konstaterede Ninni og gjorde en gestus mod en bæk langs væggen. Den sidste af kvinderne tog plads.

Jafiel var ivrig efter at snakke med modersøsteren og havde ikke i sinde at beskæftige sig med de andre.

„Beret for os, hvad der sker hjemme, Lluna. Oplevede du noget på rejsen hertil? Det må være frygteligt at ride så langt, når man er vant til at kunne brede sine vinger ud og svæve blandt skyerne og føle deres kulde. Så du en sone? Blev du overfaldet? Besøgte du en *zarny*-beboelse?“ Ordene væltede ud af Jafiel.

Llunas smil blev stramt.

„Min kære pige,“ sagde Lluna roligt til Jafiel. „Hvis regenten vil det i sin lyse visdom, skal jeg blive her i Grymen til næste rødsol. Så har vi mange dage, hvor jeg kan fortælle dig alt, der sker i Frostvang, og du kan fortælle om jeres liv i regentens

fæstning. Ninni, hvis du vil være så venlig at hjælpe disse to i nogle festklæder, vil jeg udveksle et par ord med Jafiel.“

„Selvfølgelig,“ svarede Ninni med et nik.

Lluna skridtede mod porten. „Kom,“ sagde hun bare, og Jafiel fulgte sin modersøster.

De gik ud, hvor bjergluften var frisk.

„Jafiel,“ sagde Lluna uden klang. „Du ved godt, at man ikke bare sådan spørger en *zarnu*, om hun har besøgt en *zarny*-beboelse.“

„Men ...“

„Ikke noget ‘men’. Du er en voksen kvinde nu, Jafiel. Vi taler *ikke* om *zarny*. Det er os, der har kundskaberne. Det er os, der regerer landet. Mændene i Zarnera er ikke værdige til at snige sig ind i en dagligdags samtale på den måde. Jeg må tale med din moder om din opdragelse. Jeg forstår, at Emilla har travlt ved højesterådet, men med dine evner, er det vigtigt, at vi ikke taber dig på gulvet på grund af travlhed.“

Jafiel havde lyst til at svare igen, men modersøsterens ord stak i brystet.

„Op med hagen. En isblok står rank.“ Lluna smilede overbærende.

Jafiel kunne ikke lade være med at smile igen.

Lluna kiggede op mod himlen. „Afsted med dig. Der er snart stormiddag, og det kan ikke vare længe, inden de andre begynder at fyge ind.“ Et par formidable, hvide vinger spredtes bag modersøsteren.

Det gibbede i Jafiel. Selvom hun vidste, at Lluna havde studeret *Sve*, vindens vej, kom det ofte bag på hende, når et par vinger pludselig sprang frem fra en *zarnus* ryg. Den stikkende fornemmelse i Jafiels bryst blev større, da Lluna baskede og satte fra. Vinden fra vingerne rykkede i Jafiels tøj og hår, og hun håbede, at hun engang selv kunne opleve at flyve.

Da Jafiel senere vendte tilbage sammen med Ninni, var Højesterådssalen klar til fest. De farvestrålende mosaikker og massive stenbuer blev oplyst af et spillende lys fra tusinde fakler. Det mageløse orgel, der fyldte det meste af salens nordlige væg med krystalpiper, vågede over rækkerne af langborde og bænke, der var sat frem og dækket op med sølvfade, guldopper, juvelbelagte skeer og blomsterdekorationer i alverdens farver.

Jafiel bar nu et hvidt korset med pelskant og cremefarvede silkebukser, der blev holdt oppe af et raslende kædebælte i ismetal. Ninni var ikklædt en sort silkekjole med voldsom udskæring foran og en halskæde af tunge, sorte perler.

Den kjole har alt for mange flæser og tåbelige detaljer, tænkte Jafiel, men sagde: „Du ligner en ægte heltinde, hjemvendt fra koldblodig kamp.“

Folk strømmede til salen. De fleste var *zarnu*, zarnerkvinder, som holdt til i Grymen, andre *zarnu* var kommet langvejsfra. Jafiel og Ninni hilste høfligt, løftede hånden for brystet og udvekslede den styrke, der var forventet.

En flok af de fremmødte var kedelige *tochu*, tocherkvinder. Jafiel gav kun anstrengt styrke til dem og forsøgte ikke at skære grimasser.

Ninni, derimod, fandt det tydeligvis mere naturligt at snakke med dem.

Og så var der en håndfuld *tochy*, tocher mænd. Jafiel holdt sig på god afstand af disse og gjorde sit for ikke at se på dem. Hun kunne dog, modvilligt, ud ad øjenkrogen se, at de trods alt havde mere styrke end deres kvinder, og nogle af dem bar prægtige våben. Når det kom til stykket, vidste hun ikke meget om Tochoran, landet i syd. Hun vidste, at det der var mændene,

der sad på magten, og at de havde en konge. Hun vidste også, at nogle få af dem besad en særlig kundskab, som man ikke brugte i Zarnera. *Som om deres kundskab skulle kunne hamle op med Lu*, tænkte hun og kunne ikke lade være med at fnyse for sig selv.

Som på lydløs kommando tog alle plads, og inden længe var kun syv pladser ledige ved højbordet. Jafiel vinkede til Lluna, som sad ved siden af en af de tomme pladser. Lluna vinkede igen med et smil og vendte tilbage til en dyb samtale med en *tochy*, der havde krøllet, sort hår og buskede øjenbryn.

Krystalorgelet gav en høj lyd fra sig.

En storslået melodi vældede frem og gav genlyd i Højesteråds-salen. Snakken forstummede, og alle rettede deres blik mod salens nordport under orgelet. En stor, mørk fugl, der indtil nu havde siddet stille som en stenstøtte oven på orgelet, spredte vingerne og lettede. Sortørnen fløj gennem salen og svævede hen over bordene. Den havde kun et enkelt, sort perleøje. Med et skrig stemte fuglen i med orgelet, vendte om i luften og satte kurs mod nordporten, som netop nu gik op. Ind trådte Kahina, zarnernes regent.

Musikken døde hen, og sortørnen landede på den heptagon, der var for enden af regentens stav. Fuglen var næsten halvt så høj som regenten, og selvom den måtte være tung, så Kahina ikke det mindste anstrengt ud.

Salen sitrede af beundring, og som altid blev Jafiel overvældet over regentens magtfulde udstråling. Regenten var blind og bar præg af, at hun havde oplevet mere end 250 blodsole, men alligevel havde hun en styrke over sig. Hendes grå hår med hvide og sorte stænk var elegant flettet. Sorte og hvide ædelstene skinnede om kap og nærmest dryppede ned over kinderne. De hang fra et vingeformet diadem, der prydede panden, og midt i det sad, hvad der lignede en sort perle. Det var det dog ikke. Det var Sortørnens Øje.

Jafiel fik gåsehud; Sortørnens Øje var Zarneras stolthed. Et artefakt, som alle små *zarnu* lærte at kende allerede fra deres første godnathistorier.

Regenten kørte sin hånd over ryggen på den store fugl. Da hun talte, gav hendes ru stemme genlyd i hele salen: „Jeg, Kahinakuda’Zimona, regent af Zarnera, herskerinde og højesterådskvinde i Grymen, eneste behersker af alle syv kundskaber og bærer af Sortørnens Øje, byder jer alle velkommen til stormiddag i min sal.“

Sortørnen lettede og fløj ud.

„I denne glædelige anledning,“ fortsatte regenten, „har jeg den usigelige ære at præsentere jer for det komplette højesteråd. Jeg beder jer give styrke til Ernaurn’Mara, repræsentant fra Skæbnekløften.“

Regenten tog et skridt til side, og ind ad porten trådte en *zarnu*, langt ældre end selv regenten. Den nyankomne var indhyllet i tunge, violette gevandter og måtte støtte sig til en vandrestav, der var lige så knortet som kvindens ansigt.

De to løftede hånden for deres bryst, og den ældste bevægede sig med langsomme skridt mod langbordet, hvor hun igen løftede en næve for brystet og med hæs stemme sagde: „Styrke til jer.“ Hun så rundt på de siddende gæster med våde gammelkoneøjne.

De øjne gemmer på et utal af ufortalte historier, tænkte Jafiel. Med den styrke hun besidder, må hun have været vidunderligt smuk i sin ungdom. En skam, hun nu ligner et knæ i hovedet.

„Styrke til dig,“ sagde de i samlet flok, idet Erna satte sig.

Regenten talte igen: „Og ligeså må I give styrke til Emillalu’Ellen, repræsentant fra Frostvang.“

Ind ad porten trådte nu Jafiels moder.

Jafiel rettede sig stolt op og smilede, men mærkede snart en velkendt torn af jalousi. Hvor Lluna og Jafiel var lig hinanden,

lignede moderen mere Ninni. Emilla bar et sælspyd magen til Ninnis og var i festens anledning iført en himmelblå dragt. Om halsen hang et smykke af savtakke istapper, der hvilede tungt på hendes kraveben.

Emilla smilede til regenten, gjorde de påkrævede hilsner og bevægede sig samme vej som Erna. Emilla vinkede til sine døtre og gav Llunas skulder et klem, da hun passerede forbi, før også hun udvekslede styrke med de forsamlede og tog plads.

Jeg skulle have siddet ved højbordet, så jeg kunne tale med moder.
Det var så sjældent, de havde mulighed for at se hinanden grundet højesterådskvindens pligter.

„Moder ser stærk ud i aften,“ hviskede Ninni hen over bordet til Jafiel, som blot gav et svagt smil tilbage som svar.

Regenten fortsatte, indtil seks højesterådskvinder havde indtaget deres pladser. Slutteligt tog Kahina selv den sidste plads og erklærede stormiddagen for officielt begyndt.